

seminarium varadiensis

Anul XII
Numărul
1-2 (78-79)
OCT - NOV
2015

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

SEMINARISTUL ÎNTRE DEJA ȘI ÎNCĂ NU...

După o vacanță cu experiențe bogate din punct de vedere uman și spiritual pentru majoritatea membrilor comunității noastre, ne-am adunat la finalul lunii septembrie pentru a ne pregăti casa la propriu dar și la figurat pentru începerea unui nou an de experiențe trăite lângă Isus, la școala Sa. Spun la propriu deoarece câțiva zile au fost dedicate, așa cum este normal, curățeniei generale dar și unor lucrări de renovare în Seminarul nostru, iar la figurat deoarece am avut bucuria de a face trei zile de retragere spirituală la Vadu Crișului, experiență ce ne-a schimbat –într-un anume fel– pe fiecare dintre noi.

Dacă aș sta să mă gândesc la evenimentele marcante din așa-zisa vacanță care a trecut, cu siguranță m-aș opri la cel care a însemnat cel mai mult pentru echipa de formatori a Seminarului nostru, respectiv Întâlnirea rectorilor și a vicerectorilor din seminarele greco-catolice din Europa, eveniment desfășurat la Prešov, în Slovacia și despre care ne vorbește Fr. Florin în paginile ce urmează. Aș sublinia totuși, faptul că este un eveniment deosebit de important pentru cunoașterea și împărtășirea experiențelor și a trăirilor fiecăreia din comunitățile seminariale ale căror reprezentanți au fost prezenți. Au fost câteva zile în care am reușit să împărtășim din trăirile celor care au aceeași credință ca și noi, au același rit ca și noi, au aceeași preocupare ca și noi: formarea viitoarelor generații de preoți ai Bisericii lui Cristos – mare lucru!

Am realizat în aceste zile faptul că, deși greco-catolicii din alte țări nu întâmpină exact aceleași probleme ca și noi, cei din România, confruntările cele mai importante sunt cele ale Bisericii în general, în zilele

noastre. De subliniat că există tot timpul mai multe motive de încurajare și de bucurie care, de altfel, ne ajută să mergem înainte și să luptăm. Chiar dacă lumea de astăzi marginalizează tot mai mult aspectele legate de credință, acceptă tot mai greu ceea ce Biserica propune ca stil de viață, merită să batem în continuare la ușile sufletelor. Dacă

nu deschid prima dată, sunt șanse să deschidă mai apoi. Și probabil aceasta este cea mai mare provocare pe care o întâmpinăm noi, cei care ne aflăm pe drumul formării pentru a deveni ucenici ai lui Cristos –unii preoți deja, alții încă nu– să continuăm să batem la ușă fără a fi dezamăgiți de răspunsurile negative.

Cristos are nevoie de ucenici insistenți care să dovedească prin propria viață că, merită să mergi alături cu El. Are nevoie de apostoli care să meargă până la marginile pământului pentru a duce vestea cea bună, apostoli care, înainte de a transmite altora bucuria evangheliei, să o trăiască în prima persoană. Isus are nevoie de oameni puternici care să lupte cu toți dușmanii și, folosind puterile primite de la El, să învingă. Isus are nevoie de instrumente!

De fapt lupta este a Lui. Și a fost câștigată. Lupta noastră este încă în derulare și trebuie să fie câștigată în fiecare zi, iar acest lucru depinde doar de capacitatea noastră de a folosi armele care ne sunt date. Depinde de măsura în care vom reuși a ne lăsa conduși de Stăpânul nostru. Facă-se voia Ta!

Cu siguranță că fiecare experiență prin care trece omul își lasă amprenta asupra sa. Așa au mărturisit și seminariștii noștri care au trăit diferite experiențe în lunile

(continuare în pag. 2)

Pr. Anton CIOBA
Rector

(urmare din pag. 1)

de vacanță, în care au dus vestea cea bună mai departe. Persoanele care le-au întâlnit au devenit maeștri de viață, iar anul pe care l-am început împreună va fi trăit la lumina acestor experiențe, ținând cont de ceea ce am obținut de la persoanele pe care le-am întâlnit. Preotul este o persoană care trăiește din plin relațiile cu oameni din toate domeniile și mediile sociale. Este o persoană înconjurată de dimineața până seara de alte persoane. Acestea devin purtătoare de veste bună în măsura în care, fiecare dintre noi, reușim să o transmitem. Adesea spun că nici într-un document magisterial și cu atât mai puțin în Sfânta Scriptură, nu se vorbește de vocație de seminarist. Nu există o astfel de vocație pentru că seminaristul este cel care va deveni preot. Este chemat să devină preot, de aceea devine imperios necesară identificarea încă de pe acum cu modelul Suprem al preotului și al fiecărui creștin: Isus Cristos, Marele Preot. Poate de aceea devine uneori mai greu acest parcurs de discernământ, pentru că seminaristul se află tot timpul între deja și încă nu.

Deja trebuie să se identifice cu preotul, să trăiască de pe acum viața pe care, mai apoi, ca preot, o va trăi: viața de rugăciune, de sacrificiu, de fapte bune, de studiu, de bun duhovnic, și tot ceea ce mai implică preoția și toate acestea deși încă nu este preot. Toate dubiile legate de întrebarea dacă Dumnezeu ne-a ales sau nu să-i fim ucenici apropiați – preoți, se înscriu în această luptă continuă pentru a putea să renunțăm la voința și dorințele noastre pentru a-i face loc lui Dumnezeu și harului Său să lucreze în noi, pentru a ne transforma în fiecare zi în instrumente utile pentru Împărăția Sa.

Și pentru a sublinia importanța formării cât mai adecvate a viitoarelor generații de preoți, am bucuria să anunț faptul că la finalul lunii august a anului 2016, Seminarul nostru din Oradea va fi gazda întâlnirii anuale a formatorilor din seminarele greco-catolice din Europa. Toți cei prezenți la Preșov s-au arătat încântați de acest lucru, mai ales că Biserica noastră are o istorie demnă de a fi cunoscută, iar românii sunt recunoscuți peste tot ca niște gazde bune.

DESCHIDERA ANULUI UNIVERSITAR

Pentru studenții de la Facultatea de Teologie Greco-Catolică, Departamentul Oradea, din cadrul Universității „Babeș Bolyai” Cluj-Napoca, deschiderea festivă a anului universitar 2015-2016 a avut loc luni, 28 septembrie a.c.

Evenimentul a început la ora 8:00 cu Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie celebrată de PS Virgil Bercea, în Biserica Seminarului, împreună cu formatorii, profesorii, seminarisții și studenții Departamentului. În cuvântul de învățătură, Preasfinția Sa a subliniat importanța istoriei noastre, evidențiind că este necesar să cunoaștem de unde venim, pentru a ști încotro ne îndreptăm.

După Sfânta Liturghie, momentele oficiale au continuat în Aula Magna a Seminarului, unde bucuria a constituit laitmotivul festivității. PS Virgil a insistat, în discursul său, asupra reflexiei personale referitoare la vocația fiecăruia și că trebuie, la modul imperativ, să înțelegem ce presupune cu adevărat chemarea. Acest drum este unul dificil și presupune mult efort și responsabilitate, însă doar acceptarea crucii ne va aduce bucuria, a adăugat Preasfințitul.

De asemenea, directorul Departamentului Facultății noastre, lect. dr. Ionuț Popescu ne-a vorbit convingător despre rolul școlii în transformarea fiecăruia dintre noi din ceva în cineva și ne-a îndemnat pe toți, atât pe noi, studenții, cât și corpul profesoral, să găsim și să trăim bucuria în tot ceea ce facem.

Cu ocazia începerii acestui an universitar, urăm studenților Facultății de Teologie Greco-Catolică din Oradea un parcurs binecuvântat, însoțit de Spiritul Sfânt!

REDAȚIA

PENTRU CE SE AFLĂ UN TÂNAR ÎN SEMINAR

Mai înainte de a intra în subiectul meditației să-i mulțumim Mântuitorului nostru Isus Cristos care timp de trei ani i-a pregătit pe Sfinții Apostoli pentru marea lor misiune, instruindu-i cu bunătate și răbdare. Să privim și să vedem în apostoli modelele noastre de imitat în viața de Seminar.

Sfântul Bernard ,aflat în mănăstire, se întreba mereu: „Bernarde, ce-i cu tine aici, ce cauți, de ce ai venit aici?”. Aceeași întrebare trebuie să și-o pună mereu fiecare seminarist: Cu ce scop sunt în Seminar? Pentru ce am venit aici?

Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, ar fi putut să evangelizeze lumea și să o convertească prin puterea și cuvântul său dumnezeiesc întărite de minuni uluitoare. Dar El nu procedează așa, ci într-o manieră umană: se mulțumește să pregătească niște ucenici, apoi îi trimite în lume să propovăduiască Evanghelia. Cu dragoste și răbdare le explică învățătura Sa, îi dojenește pentru căderile lor pentru a-i corecta, îi formează încetul cu încetul la o viață de renunțare, de zel, de sacrificiu, de dăruire în slujirea altora, de perfecțiune. Cei doisprezece apostoli sunt oameni simpli, cu destule imperfecțiuni, dar sunt atașați trup și suflet de Învățătorul lor. Sunt ascultători și atenți la învățăturile pe care le primesc, deși, cu toată bunăvoința lor nu vor reuși să înțeleagă și să urmeze perfect aceste învățături până la coborârea Spiritului Sfânt.

Seminarul nu este altceva decât școala lui Isus Cristos pe care au urmat-o și apostolii, o școală în care se predau aceleași învățături și în care se practică spiritul de disciplină și pietate, inspirat de învățătura lui Isus Cristos. Iar un tânăr care a auzit chemarea Domnului și a venit în Seminar, trebuie să-l simtă permanent pe Cristos în preajma sa, să-i asculte cu bucurie și docilitate învățătura spre a deveni un „apostol” bine pregătit și destoinic. Pentru cel care nu vede în Seminar școala lui Isus Cristos, Seminarul se transformă automat într-un simplu internat, dacă nu cumva chiar mai grav pentru unii, care se simt ca într-o carantină sau închisoare, în care se sufocă și în care seminaristii își petrec anii, fără a se întreba măcar o dată: Ce caut eu aici?

Conciliul Tridentin a hotărât ca aceste instituții destinate să dezvolte și să cultive chemările la preoție să se numească Seminarii. Acest lucru ne reamintește și Conciliu Vatican II, când în Optatam Totius spune:

„În Seminariile înființate pentru a cultiva germenii vocației, elevii să fie pregătiți să-l urmeze pe Cristos cu sufletul generos și inimă curată”. Este absolut necesar ca această sămânță a chemării la preoție să se cultive și să se dezvolte într-un Seminar, adică într-un climat de tăcere și rugăciune, într-un loc retras, izolat pe cât posibil de zgomotul, de agitația și distracția lumii.

Așa cum este necesar ca semănătorul să ascundă sămânța în pământ ca într-un mormânt; altminteri dacă o lasă la suprafață nu poate să dea roadă, o mănâncă păsările, o arde soarele, sau o ia vântul. Sămânța îngropată de semănător în pământ se despoaie de coajă, putrezește, suferă un fel de moarte, ca preludiu misterios al vieții noi. „Dacă bobul de grâu căzut în pământ nu moare, spune Isus, rămâne singur, dar dacă

moare aduce rod îmbelșugat”. Aceeași lege trebuie să o urmeze sămânța chemării la preoție, care se cultivă în Seminar. Seminaristul trebuie să se despoaie de omul cel vechi pentru a se transforma într-un om nou. La acestea ne îndeamnă și Sfântul Pavel în scrisoarea către Coloseni: „Despuiți-vă de omul vechi și îmbrăcați-vă cu omul cel nou”.

Fiecare seminarist intră în Seminar cu anumite înclinații necuviincioase, cu anumite defecte, cum ar fi: dezordine în gândire și în muncă, lene, lăcomie, senzualitate, lipsă de respect și de dragoste față de cei din jur, spirit de neascultare și mândrie. De toate acestea trebuie să se despoaie, pentru toate acestea trebuie să moară ca sămânța în pământ. Dar sămânța din pământ nu moare decât în aparență, mai

exact moare din ea ceea ce este nefolositor, dar rămâne germeul care hrânindu-se cu substanțele din pământ, crește, iese la suprafață, devine o plantă nouă, verde, un copac maiestuos nou, un spic încărcat cu boabe.

Minunată imagine a ceea ce trebuie să se întâmple în Seminar. Germeul vocației, hrănit cu căldura și cu harurile din Seminar, se dezvoltă încetul cu încetul pentru ca la sfârșitul anilor din Seminar să se înalțe un preot, această lucrare frumoasă a lui Dumnezeu, arbore mistic plantat în grădina Bisericii, pentru a produce roade de har, un preot care din sfințenia acumulată în Seminar va împărtăși și sufletelor la care va fi trimis. Dar noi știm că din același pământ răsar plante ce se deosebesc între ele. Unele fără sevă, debile,

(continuare în pag. 4)

slabe, altele frumoase, verzi, viguroase.

Așa se întâmplă și în grădina Bisericii, unii preoți sunt plini de zel apostolic, viguroși, alții anemici, slabi. Totul depinde de felul sau modul în care seminaristul și-a petrecut ani în Seminar. Cel care a fost infidel harului chemării va fi un preot anemic (dacă va ajunge să fie consacrat), debil, care va încurca lumea în preoție așa cum a încurcat lumea și în Seminar. Cine în Seminar este fidel chemării și va ști să profite de ce îi oferă Seminarul, va fi un preot care va aduce cinste și bucurie Bisericii.

Să nu ne amăgim și să ne închipuim că un seminarist care a pierdut timpul în Seminar, va face minuni de zel ca preot. Dacă a fost egoist și lipsit de atenție și de dragoste față de colegii și formatorii din Seminar și profesorii din facultate, ca preot va fi altfel? Dacă a fost neascultător, leneș, dezordonat în Seminar, ca preot va fi harnic și ordonat? Dacă în Seminar, unde avea timpul și condițiile pentru a-și însuși multe cunoștințe necesare, nu a citit, nu s-a preocupat pentru perfecționare, cu atât mai puțin se va ocupa cu aceasta ca preot; și toate aceste defecte și multe altele, pe care le lăsăm acum neamintite, nu vor dispărea ci dimpotrivă, vor crește odată cu vârsta.

Fără îndoială că sânguina pe care o depune un seminarist în anii pe care-i petrece în Seminar în a se forma din punct de vedere uman, intelectual, spiritual, este în raport direct proporțional cu ideea pe care o are despre sfânta preoție pentru care se pregătește.

„Cât de mare și de vrednică de cinste este misiunea preotului!, se minunează Tomas Kempis

autorul Imitațiunii lui Cristos. Lui i-a fost dat ca prin cuvintele sfinte să-L consacre pe Domnul mării, să-L binecuvânteze buzele sale, să-L țină în mâini, să-L consume și să-L dea și altora. Dacă Dumnezeu ar descoperi complet omului demnitatea preotului, poate că omul ar muri, n-ar putea suporta atâta măreție”.

„Persoana preotului este sfințită, spune Papa Ioan al XXIII-lea, a devenit sfințită în ziua hirotoniri, deoarece, după cum spune Sf. Ioan Gură de Aur, Dumnezeu Cel Preabun i-a dăruit preotului puteri pe care n-a voit să le dea nici îngerilor și nici arhanghelilor”. Referindu-ne la viața preoțească, se înțelege, spune același Papă, că această viață trebuie să fie sfântă. Mai mult ca oricui, Isus adresează preotului cuvintele: „Fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru din ceruri desăvârșit este”.

Lumea în care trăim este o lume bolnavă, asaltată de multe păcate, de necredință. Această lume nu poate avea alt medic care să o vindece decât pe Cristos, iar voi pregătindu-vă să deveniți preoți, vă pregătiți să deveniți infirmierii lui Cristos și să redați lumii valorile supranaturale și veșnice. Biserica vă așteaptă și își pune în voi mari speranțe.

În Seminarul care se vrea a fi retras de la zgomotul lumii, așezați la picioarele lui Isus, ca Maria din Betania, voi ați ales partea cea bună. Vă îndemn să nu vă scape niciunul din cuvintele lui Isus, ca să puteți mai târziu să-L vestiți lumii.

Pr. Anton RUS
Asistent spiritual

SLUJBA PARASTASULUI PENTRU PR. CORIOLAN BUZAȘIU

Se împlinesc șase ani de când bunul și dragul nostru părinte spiritual Coriolan Buzașiu a plecat dintre noi în Casa Tatălui Ceresc. A plecat după o perioadă de suferință pe care, suntem siguri că Dumnezeu a valorificat-o așa cum trebuie. Nu mai este printre noi dar de fiecare dată când celebrăm

Sfânta Liturghie îl avem în gând și în rugăciune. Nu mai este printre noi dar în fiecare miercuri după-amiaza, la programul de spiritualitate, ne amintim de prezența lui continuă și de disponibilitatea dânsului de a sta cu noi și de a ne asculta ca un adevărat părinte bun.

Ne-am amintit în mod deosebit de el în ziua de luni, 9 noiembrie, ziua în care, în urmă cu șase ani, a bătut la ușile Împărăției celui pe care l-a slujit în viața sa ca inginer și apoi ca preot. Am celebrat Sfântul Parastas în amintirea și pomenirea celui care este acum alături de Tatăl și care se bucură de fiecare dată când ne gândim la el.

Domnul să îl ferească alături de cei drepti și să îi asculte toate rugăciunile care continuă să le facă pentru noi!

Dumnezeu să îl ierte și să îl odihnească în pace!

REDAȚIA

ÎNTÂLNIREA FORMATORILOR

În perioada 22-25 august 2015, s-a desfășurat la Prešov, în Slovacia, prima întâlnire a responsabililor și formatorilor Seminarelor greco-catolice din Europa. Cu această ocazie au participat invitați din Germania, Ucraina, Ungaria și România, cu speranța explicită ca, în viitor, acest orizont să fie cât mai larg și deschis spre toate Seminarele greco-catolice. Au participat Pr. Oleksandr Petrynko, rectorul Colegiului Oriental din Eichstätt – Germania, Pr. Thomas Kremer, vicerectorul aceluiași colegiu, Pr. Ihor Boyko, rectorul Seminarului Greco-Catolic din Lviv – Ucraina, Pr. Mikhaylo Lesiv, vicerectorul Seminarului din Lviv, Pr.

Duminică 23.08 – în dimineața zilei am participat la Liturghia solemnă din aceeași localitate, cu ocazia sărbătorii Adormirea Maicii Domnului, celebrată de Înalt Preasfințitul Jan Babyak, împreună cu PS John Stephen Pazak, IPS Kocsic Fülöp, Mitropolitul Arhiepiscopiei de Hajdúdorog – Ungaria, PS Peter Rusnák episcop de Bratislava, PS Milan Chatur, episcop eparhial de Košice, după care am luat prânzul și am făcut o scurtă vizită a bazilicii. După întoarcerea la Prešov, a avut loc cina, în timpul căreia fiecare rector de Seminar a făcut o scurtă prezentare a Seminarului pe care îl reprezintă.

Soltész Janos, rectorul Seminarului din Nyregyhaza – Ungaria, Pr. Miklos Verdes, prefect al aceluiași Seminar, rectorul Seminarului din Uzhgorod - Ucraina, Pr. Anton Cioba, rectorul Seminarului din Oradea, Florin Bode, vicerectorul Seminarului din Oradea, împreună cu gazdele noastre Pr. Miroslav Dancak, rectorul Seminarului din Prešov, Pr. Iozef Urvinatka, vicerectorul Seminarului din Prešov, precum și ceilalți formatori ai Seminarului.

Cele patru zile, bogate și diversificate, s-au desfășurat după următorul program: Sâmbătă 22.08 – sosirea invitaților, participarea, împreună cu Ps. Jan Babyak, Arhiepiscop și Mitropolit al Bisericii Greco-Catolice din Slovacia și PS John Stephen Pazak, episcopul comunității greco-catolice slovace din Canada, la consacrarea noii biserici de lemn din Lutina, o așezare aflată la circa 30 de kilometri de Prešov și unde activează o importantă comunitate greco-catolică din Slovacia.

Luni 24.08 – în cursul dimineții a avut loc plecarea spre Litmanova, un important centru de pelerinaj marian al Eparhiei de Prešov, unde la ora 10.30 a avut loc Sfânta Liturghie. După prânz, au avut loc cele două conferințe propuse de organizatori: *P a t e r n i t a t e a* spirituală în Biserica antică, susținută de Pr. Marko Durlak, unul dintre părinții spirituali ai Seminarului din Prešov și Formarea soțiilor viitorilor

preoți, susținută de Juraj Terek, prefect al Institutului Teologic Internațional din Trumau - Austria, la sfârșitul cărora au avut loc discuții și alte intervenții pe aceste teme.

Mărti 25.08 – după Sfânta Liturghie de la orele 7.15, am vizitat clădirea Curiei Episcopale din Prešov, însoțiți fiind de IPS Jan Babyak, care ne-a făcut și o scurtă prezentare a istoriei și situației Bisericii Greco-Catolice din Slovacia. În final, toți cei prezenți am fost însoțiți de către PS Milan Lach, episcop auxiliar de Prešov și de către Pr. Peter Sturak, decanul Facultății de Teologie din Prešov, într-o scurtă vizită a clădirii universității, recent renovate.

Cu acordul unanim al participanților, s-a hotărât ca următoarea întâlnire de acest gen să se desfășoare anul viitor în perioada 24-27 august, în România, la Oradea.

Florin BODE
Vicerector

CONCERTELE DE JOI SEARA

„Muzica este o lege morală. Ea dă suflet universului, aripi gândirii, avânt închipuirii, farmec tinereții, viață și veselie tuturor lucrurilor. Ea este esența ordinii, înălțând sufletul către tot ce este bun, drept și frumos”. (Platon)

Nu este neaparat nevoie să gândim așa, pentru a păși pe poarta filarmonicii orădene joia la concertele stagiunii obișnuite, cu atât mai mult cu cât, tot Platon spunea: „Caracterul unui om poate fi judecat după gusturile sale muzicale”. Dar, chiar dacă un caracter poate fi modelat mai greu, gustul se poate educa, forma, modela, în așa fel încât omul să devină ceva mai mult decât o simplă rotiță într-un angrenaj consumist. În revista online *psychologies.ro* a fost publicat un articol foarte interesant legat de acest subiect, din care îmi permit să extrag un fragment:

Un creier meloman

Pentru psihologul american Howard Gardner, creativitatea muzicală reprezintă una din funcțiile fundamentale ale creierului uman, având aceeași importanță ca abilitatea de a vorbi sau de a gândi logic. Centrul de Neurobiologia Învățării din California a realizat un experiment cu sprijinul a 50 de copii, cu vârste de 3 și 4 ani. Micuții au fost repartizați în trei grupe; timp de opt luni membrii primului au participat la cursuri individuale de pian și canto.

Cei din al doilea au luat lecții de informatică, în timp ce ultimul grup nu a primit nici un fel de informație specifică. Ulterior, copiii au dat teste de recunoaștere spațială (jocuri puzzle, asamblarea unor obiecte). Rezultatul a fost acela că prima grupă a obținut un scor mai mare cu 31%! Prin urmare, susțin specialiștii, ascultarea muzicii de la o vârstă foarte tânără favorizează dezvoltarea circuitelor neuronale în zonele responsabile cu reprezentarea spațială. Nu ne rămân decât să găsim armonia care ni se potrivește. Vom descoperi, atunci, că ea nu se ascultă doar cu urechile...

Deci, nu doar de educarea unui „bun gust” se poate beneficia la concertele filarmonicii, ci și de ascuțirea capacităților intelectuale.

Joia trecută, Filarmonica ne-a prezentat, așa cum ne-a obișnuit, un program echilibrat și variat: Berlioz – Uvertura „Regele Lear”, Franz List – „Dans macabru” și Robert Schumann – Simfonia a III-a, „Renana”. Concertul a fost dirijat de JANKO ZSOLT, dirijor al Filarmonicii orădene și al Operei maghiare din Cluj.

Aș vrea să mă opresc o clipă asupra solistului serii, pianistul RĂZVAN DRAGNEA. A studiat la Universitatea Națională de Muzică din București și la Hochschule der Künste din Berlin. A obținut de asemenea bursa DAAD – Deutsche Akademische Austauschdienst – la Stuttgart și München, în 2001. Este distins cu diverse premii naționale și internaționale, între care: premiul Jeunesses musicales (București, 1993), premiul Mozart (Paris, 1994), Remember Enescu

(1999), George Enescu (București, 2003). Răzvan Dragnea deține un repertoriu divers și reprezentativ – de la Bach la Beethoven și Enescu – susținând concerte și recitaluri în România și în străinătate: Africa de Sud, Japonia, Coreea de Sud, Ungaria, Germania, Franța, Italia, Portugalia.

Lucrarea al cărei solist a fost, compusă de romanticul Franz List, are un titlu incitant: „Dans macabru”. „Nu este nimic lugubru aici, dimpotrivă (spune solistul într-o conferință de presă). Traducerea corectă este Dansul morții. Cea franțuzească ne duce într-o zonă în care nu avem ce căuta. Este, de fapt, o parafrază pentru pian și orchestră, pentru că numai pentru pian a scris destul de multe. Din punctul meu de vedere, este o parodie la adresa morții”. Răzvan Dragnea a demonstrat joi seara o profundă înțelegere a partiturii și a profitat din plin de faptul că stilul lucrării, spiritul ei, sentimentele care străbat din armoniile, frazele, trăirile și dinamica emoțională, se potrivesc construcției sale interioare, temperamentului său. Cineva spunea odată, demult: „Cum ești, așa cânti, cum cânti, așa ești!” Odată cu ultimele acorduri ale „Dansului macabru”, mi-am spus: „Este cel mai bun pianist pe care l-am auzit la Oradea de un an încoace!” Tehnica, siguranța, înțelegerea, raționalitatea îmbinată cu natura personală, m-au convins pe deplin că avem de a face cu un pianist de certă valoare. Îi dorim din inima mult succes pe oriunde va cânta și va duce mesajul Euterpei!

De altfel, Filarmonica orădeană propune un program foarte variat și interesant pentru lunile ce urmează până la Crăciun, începând cu conținutul programelor, cu prime audiții, cum ar fi: Cornel Țăranu – „Siciliana Blues”, Donald Appert din SUA – „Northwest Triptych”, Romeo Rîmbu – „Lacul”, pentru soprană și orchestră, sau cu soliști de certă valoare națională și internațională, cum este violonistul brașovean Florin Ionescu-Galați, toate acestea împreună nu fac decât să îmi întărească ideea că orădenii beneficiază de serviciile (impropriu denumite astfel, dar raportate la o realitate cruntă, aceea a societății consumiste în care trăim) unei organizații care nu face altceva decât să educe gusturile de care pomeneam la începutul acestor rânduri, făcând referire la Platon: „Caracterul unui om poate fi judecat după gusturile sale muzicale”. Să fim deci alături de făuritorii de gusturi și să facem și noi dovada că într-o zi vom putea afirma în fața Creatorului că am făcut chiar tot ce am putut, pentru a ne modela pe noi înșine în primul rând!

Viorel BĂDICEANU

Anul II

EXPERIENȚA DE VOLUNTARIAT DIN ITALIA

Cu ajutorul lui Dumnezeu și la îndrumarea pr. Rector Anton Cioba, am plecat în data de 19 iulie a.c. împreună cu colegul meu din anul III, Giusepe Ghiurcă, în ceea ce avea să fie o experiență de neuitat.

Pornirea a fost duminică dimineața la ora 7:40 din aeroportul Timișoara, ajungând în aeroportul Bergamo, Italia, la ora 8:30. De acolo am luat un autobuz până în Torino, unde ne-a așteptat sora și cumnatul lui Giusepe. Am mai zăbovit câteva ore împreună cu ei, după care am luat trenul din Torino Centrale spre Cuneo, unde ne-a așteptat o doamnă foarte simpatică și cu un nepot de-al ei, care au fost foarte amabili și ne-au dus cu mașina până la destinația noastră finală, Santario Sant'Anna di Vinadio (cel mai înalt sanctuar din Europa, situat la 2035 m altitudine). Călătoria a durat aproximativ o oră, ajungând într-un final, la acest sanctuar, unde ne-a întâmpinat, cu mare bucurie și dragoste părintele responsabil cu acest sanctuar, Don Beppe, un om înalt slăbuț și foarte vesel. După ce ne-a cazat, am făcut cunoștință cu personalul din hotelul sanctuarului, unde urma să muncim ca voluntari. În acel colectiv am întâlnit oameni de toate vârstele, plini de bucurie și de iubire și foarte primitivi. Programul a conținut două aspecte formative pentru un seminarist:

Primul aspect, adică, cel spiritual era legat de participarea zilnică la Sfânta Liturghie în rit latin, care începea la ora 7:00 și ținea aproximativ 35 de minute. Rugăciunea de seară, era de la ora 21:00 și consta într-o novenă la Sfânta Ana, mama Preacuratei Fecioare Maria. În fiecare vineri și sâmbătă seara, era așa numita fiaccolata: plecam în procesiune din biserica sanctuarului până la statuia Preacuratei Fecioare Maria spunând rozarul în mai multe limbi, inclusiv în limba română. Când ajungeam la statuie, se cântau cântece mariane și se făcea un foc de unde fiecare își lua lumină cu o lumânare, după care ne întorceam la biserică unde se finaliza tot cu câteva cântece mariane.

Al doilea aspect, era legat de voluntariat și se desfășura în fiecare zi după micul dejun, 8:30, până la ora 21. În acest interval de timp, serveam la restaurant, spălam farfuri, tacâmuri, oale și făceam curățenie în restaurant. La ora 11:30 aveam prânzul, iar de la ora 15 până la ora 18 era liber, pentru recreere și odihnă. Această activitate am desfășurat-o timp de 4 săptămâni.

În ultima săptămână am fost în campeggio (o excursie cu un grup de tineri de diferite vârste în care se desfășoară diferite activități, scopul fiind cel de a-l aduce pe tânăr cât mai aproape de biserică și de a-l ajuta să socializeze) cu un grup de 28 de copii și tineri care aveau vârste cuprinse între 10 și 25 de ani din parohia San Rocco. Acest grup avea patru animatori și patru părinți care făceau de mâncare și coordonau diferite jocuri și activități. Fiind pentru mine prima experiență de acest gen, mai mult am ascultat și am observat ce anume spuneau și făceau animatorii, ajutând și eu câte puțin unde era nevoie.

După cele cinci săptămâni petrecute în Italia, împreună cu colegul meu, ne-am luat rămas bun și în data de 23 august am plecat cu 2 seminaristi chinezi studenți la Roma, Petri și Simone, în Torino, unde am stat o zi, după care am plecat în Milano, acolo stând tot o zi. În final, în data de 25 august ne-am întors în cele din urmă în România. Sper ca roadele dobândite în această experiență de voluntariat să mă ajute să dau tot ce am mai bun în noul an universitar și să constituie un fundament solid în parcursul meu formativ.

În încheiere, vreau să-i transmit Părintelui Rector Anton Cioba multe mulțumiri și tot respectul cuvenit. Datorită dânsului, eu și alți colegi de-ai mei am putut să beneficiem în această perioadă estivă de astfel de experiențe.

Cristian George BERCIU

Anul II

EXERCIȚIILE SPIRITUALE ALE SEMINARIȘTILOR

Când spunem exerciții spirituale, inevitabil, ne gândim la Sf. Ighațiu de Loyola. Acesta ne spune cã așa cum plimbarea, mersul și alergatul sunt exerciții trupești, la fel orice mod de a-ți pregăti și învăța sufletul pentru a putea îndepărta de la sine toate înclinațiile dezordonate și, mai apoi, odată îndepărtate, pentru a căuta și găsi voința divină prin dispunerea propriei vieți întru mântuirea sufletului, se numește exercițiu spiritual. Cu aceste gânduri am pornit la drum, joi 24 septembrie, spre comuna Vadu Crișului,

unde timp de trei zile am participat la exercițiile spirituale pe care Seminarul nostru le propune la începutul fiecărui an de studiu.

Meditațiile au fost susținute de pr. Felix Roca, asistentul spiritual național al departamentului de tineri din cadrul Acțiunii Catolice. Tema principală propusă spre meditare a fost milostivirea, în contextul în care anul acesta Papa Francisc a convocat Jubileul Extraordinar al Milostivirii. Așadar, bula papală de convocare, *Misericordiae vultus*, a reprezentat un ghid foarte util. S-a pornit în acest parcurs către milostivire cu gânduri asupra victoriei, mai exact victoria asupra patimilor și ispitelor, urmând să ne oprim asupra temei chemării, unde am încercat să reflectăm asupra chemării pe care

am primit-o fiecare în parte, făcând o analogie cu chemarea primilor discipoli (Mt 1, 16-20).

După o privire mai profundă asupra vocației personale, am continuat cu spirit meditativ să cercetăm rolul nostru și al comunității noastre în planul salvific pe care Dumnezeu îl are; am înțeles că rolul, dar mai ales scopul nostru este acela de slujire. Slujire nu doar în Casa Domnului, ci și slujirea împreună și pentru poporul Domnului. Pentru a reuși să ne îndeplinim această misiune de slujire, trebuie să ne lăsăm vindecați de toate

tulburările care ne fac să suferim, asemenea soacrei lui Petru (Mc 1,29-31). Vindecați așadar de aceste febre putem porni în călătoria noastră de slujire ce trebuie să fie condusă de milostivire.

„ A ș a d a r , milostivi ca Tatăl este motoul Anului Sfânt. În milostivire avem dovada modului în care iubește Dumnezeu. El se dă în întregime pe sine însuși, pentru totdeauna, gratuit și fără a cere nimic în schimb. Vine în ajutorul

nostru atunci când îl invocăm” (*Misericordiae vultus* 14).

Mulțumim în special PSS Virgil Bercea, pentru implicarea și sprijinul acordat formării noastre pe parcursului anilor de studiu, dar și echipei de formatori ai Seminarului, compusă din Pr. Rector Anton Cioba, Fr. Vicerector Florin Bode și părintele spiritual Anton Rus. Îi mulțumim bineînțeles și părintelui Felix Roca pentru bunăvoința și bucuria cu care a venit și ne-a ajutat să începem cum se cuvine noul an formativ. Desigur, în primul rând îi mulțumim lui Dumnezeu pentru acest timp de har în care ne-a binecuvântat din plin.

Iustin Giusepe GHIURCA

Anul III

ÎN MEMORIA MARTIRILOR NOȘTRI

Devenită deja tradiție, Seminarul nostru a comemorat, și anul acesta, arestarea celor șapte episcopi greco-catolici martiri, în noaptea de 28 spre 29 octombrie 1948, de către autoritățile regimului comunist. În seara zilei de 28 octombrie 2015, în Aula Magna a Seminarului Greco-Catolic „Sfinții Trei Ierarhi” din Oradea a fost vizionat episodul 13 al documentarului „Memorialul Durerii”, episod intitulat „Drama Bisericii Greco-Catolice”, documentar care prezintă un amplu interviu cu Cardinalul Alexandru Todea. După documentar, în Biserica Seminarului, s-a făcut adorație euharistică și seminariștii au prezentat scurte biografii ale celor șapte episcopi martiri.

Cei șapte episcopi martiri sunt Valeriu Traian Frențiu (1875-1952), Episcop de Oradea, Cardinalul Iuliu Hossu (1885-1970), Episcop de Cluj-Gherla, Alexandru Rusu (1884-1963), Episcop de Maramureș, Ioan Bălan (1880-1959) Episcop de Lugoj, Ioan Suci (1907-1953), Episcop Auxiliar de Oradea, Vasile Aftenie (1899-1950), Episcop Auxiliar de Blaj pentru Vicariatul de București și Tit Liviu Chinezu (1904-1955), Episcop Auxiliar de Blaj. Cei șapte episcopi sunt în cursul procesului de beatificare, și sperăm că în curând vor fi declarați fericiți.

Sunt multe lucruri la care ne putem gândi când medităm la patimile și martiriul episcopilor noștri. Ei, asemenea lui Cristos, și-au dat viața pentru turma care le-a fost încredințată. Fiecare preot, la fiecare Sfântă Liturghie, rostește cuvintele lui Cristos, care Îi prevestesc pătimirea și moartea. Oare s-ar putea spune că episcopii martiri și-au trăit într-un mod special sacerdoțiul, într-un mod asemănător lui Cristos, care și-a dat viața pentru a ne răscumpara?

Martiriul Episcopilor noștri trebuie văzut ca un moment esențial în istoria Bisericii noastre, ca o reconfirmare a unirii cu Roma, una pecetluită prin jertfa lor. Fiecare dintre Episcopii noștri martiri ar fi putut să scape cu viață, ba chiar să ocupe un înalt scaun arhieresc, în Biserica Ortodoxă, dacă acceptau trecerea. Ei nu au făcut-o deoarece susțineau cu tărie credința Bisericii Catolice, și anume că primatul Sfântului Părinte Papa nu este o instituție de natură omenească, ci una orânduită de însuși Cristos.

Uneori se zice că unirea cu Roma de la 1700 nu a fost făcută în primul rând din motive de credință, ci pentru motive practice. Chiar și dacă cei care au decis unirea la 1700, nu ar fi avut în primul rând

motive de credință, urmașii lor, episcopii martiri, oameni cu o vastă cultură teologică, au confirmat unirea prin martiriul lor. Asemenea lui Cristos, care a fost ispitit în deșert, ei au fost ispitiți în diferitele mănăstiri ortodoxe unde au fost deținuți. Acolo, înalți reprezentanți ai Patriarhiei le-au propus libertatea și înalte scaune arhieresti, în schimbul lepădării de Roma. Ei, asemenea Mântuitorului, au respins ispitele, știind că lepădarea de Roma ar fi o lepădare de Cristos. Ei au fost martiri pentru unitatea Bisericii, Episcopi neînfricați, mereu gata să îl urmeze pe Cristos, care L-au urmat chiar și pe cruce. Așteptând cu nerăbdare beatificarea lor, ne încredem în mijlocirea lor, pentru ca toți creștinii să devină o singură turmă cu un singur păstor.

Adrian RADU
Anul II

CĂUTÂND ADEVĂRATA FERICIRE

Astfel i-am descoperit pe tinerii veniți din întreaga țară, la Cluj-Napoca în perioada 22-26 iulie, când a avut loc Întâlnirea Națională a Tineretului Catolic, ajunsă la cea de-a XIII-a ediție, având ca temă „Căutători de fericire”, motto-ul evenimentului fiind „Ferițiți cei cu inima curată, pentru că ei îl vor vedea pe Dumnezeu” (Mt 5,8). Compoziția genericului Întâlnirii Naționale a Tineretului Catolic s-a bazat pe elemente care fac referire directă la tema evenimentului. Căutarea fericirii ne pune inima în mișcare și ne conduce spre Dumnezeu reprezentat în emblemă de crucea Mântuitorului nostru Isus Cristos. Crucea cu brațele larg deschise îmbrățișează inima fiecăruia dintre noi, invitându-ne astfel să înțelegem că putem ajunge să trăim fericirile lui Isus doar acceptând îmbrățișarea crucii.

Împreună cu doi dintre colegii mai mari am hotărât să mergem ca voluntari pe tot parcursul desfășurării evenimentului. Au fost aproape două săptămâni de implicare totală întru bucuria întâlnirii. Pentru acest eveniment, au fost aleși patroni cei patru martiri, care au fost deja beatificați în ultimii ani pentru Biserica Catolică din România: Fericitul Szilárd Bogdánffy, Fericitul János Scheffler, Fericitul Vladimir Ghika și Fericitul Anton Durcovici. A fost ales de asemenea, Sfântul Ioan Paul al II-lea în calitate de inițiator de adunări de tineret în Biserica Catolică.

Întrebarea profundă pe care ne-am pus-o cu toții a fost aceea: cum găsim fericirea cea adevărată? Pentru a afla răspunsul l-am întrebat pe PS Virgil Bercea, episcopul nostru, prezent la Cluj pe toată perioada desfășurării evenimentului, care ne-a destăinuit că: a defini fericirea adevărată este o provocare, pentru că fiecare dintre noi căutăm fericirea și o căutăm de la naștere până la sfârșitul vieții. De la naștere, într-o anumită manieră, apoi după aceea, când începem să cunoaștem lucrurile mai bine, suntem cu adevărat însetați de fericire. O spune Sfântul Augustin: „Pentru tine ne-ai creat, Doamne, și nefericită este inima noastră până se va odihni în tine”. Această nefericire este, de fapt, căutarea fericirii. Dacă ne uităm la un copil mic, fericirea pentru el înseamnă să se simtă bine, să fie ocrotit, să cunoască. Pentru un tânăr, fericirea constă în a realiza anumite lucruri, în forța prin care este convins că poate birui lumea. Pentru un adult, fericirea este realizarea unei familii, a unui țel în viață. Pentru o persoană de vârstă a treia, fericirea înseamnă a trăi în pace. Dar, dincolo de toate aceste scurte definiții pe care

am căutat să le dau, spunea Preasfințitul, ca păstor de suflete într-o Eparhie, fericirea constă în preocuparea pentru preoți, pentru credincioși, pentru persoanele consacrate, pentru cei tineri și pentru cei în vârstă, ca ei să-l găsească pe Dumnezeu. Este foarte important să trăiești în propria persoană, fericirea prezenței lui Dumnezeu în viața ta, în inima ta, ca apoi, la rândul tău, să poți să o dăruiești și să te preocupi ca ceilalți să trăiască această fericire. Este fundamental și fără aceasta nu se poate trăi viața, pentru că ar deveni monotonă, ar deveni fără sens dacă nu ai fericirea trăirii cu Dumnezeu!

Aceeași întrebare am adresat-o și PS Florentin Crihălmeanu, episcop greco-catolic al Eparhiei de Cluj-Gherla, gazda evenimentului. Preasfinția Sa ne-a răspuns că fericirea adevărată se poate găsi chiar și acum, începând din această viață, dacă este trăită după voința Domnului. Fericirea nu este o promisiune pentru o altă lume și o altă dimensiune. Fericirea veșnică devine prezentă atunci când lumina lui Cristos se află cu harul ei sfințitor în sufletele noastre. Aici, pe pământ, am trăit momente în care am cunoscut bucuria prin simțuri (văz, auz, gust, miros, pipăit), am cunoscut și bucuria spirituală și cea intelectuală. Dar, adevărata fericire deplină nu o vom cunoaște decât acolo, acea fericire care satisface nu doar simțurile trupesti și cele intelectuale, rațiunea și

sufletul nostru. Sfinții Părinți ai Bisericii definesc astfel fericirea veșnică: „este locul în care cu toții au totul, pentru totdeauna și pe deplin”. Isus ne spune și astăzi: „Împărăția lui Dumnezeu este în lăuntrul vostru”, este în noi, iar noi știm că Împărăția lui Dumnezeu este „locul” spiritual al fericirii veșnice. Ca urmare, putem răspunde, cu bucurie: „fericirea mult căutată” nu o găsim doar pe vârful munților cărunți, nici în abisul mării albastre, nici în aridele pustiuri ale deșertului, nici în luxuriantele păduri tropicale; nu e nevoie nici să facem înconjurul lumii sau să plătim sume mari de bani. Este nevoie doar să ne găsim un timp pentru a sta cu noi înșine și a căuta în noi, la lumina harului, în liniștea reculegerii, acel dar, acel tezaur prețios!

Cei peste două mii de tineri, persoane consacrate, preoți și seminariști, au plecat de la aceste zile pline de har cu gânduri de iubire și speranță. Așadar prin viața noastră de fiecare zi să îl lăudăm pe Cristos, fericirea noastră cea adevărată!

Cristi-Daniel NEAGOE

Anul III

UN OASPETE DEOSEBIT LA SEMINARUL DIN ORADEA

Preasfințitul John Michael Botean, episcopul Eparhiei Greco-Catolice Române de Canton, Ohio, SUA, ne-a bucurat cu prezența sa în Seminarul Teologic Greco-Catolic din Oradea timp de trei zile. Vizita Preasfinției Sale în România se datorează desfășurării sesiunii ordinare a Sinodului Episcopilor Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, la sediul Arhiepiscopului Major din Blaj, în perioada 9-11 noiembrie 2015.

Eparhia Catolică Română de rit bizantin din Canton se află sub patronajul Sf. Gheorghe și are jurisdicție teritorială peste toate Statele Unite ale Americii și întreaga Canada. PS John Michael Botean este întâistătorul acestei episcopii din anul 1996. O dată importantă a fost ziua de 26 martie 1987, când Sf. Părinte Papa Ioan Paul al II-lea a ridicat Exarhatul Apostolic pentru românii bizantini din SUA la rang de Eparhie.

Pe perioada șederii sale în mijlocul nostru, PS John Michael a oficiat vineri dimineața, împreună cu seminariștii, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie în capela „Sf. Trei Ierarhi” și sâmbătă în Biserica Seminarului, unde a participat și comunitatea parohială. În cuvântările sale, ierarhul ne-a îndemnat să avem curaj în drumul nostru împreună cu Cristos și ne-a vorbit despre modestia specifică unui creștin adevărat.

De asemenea, ne-a mulțumit pentru ospitalitate și pentru timpul petrecut împreună cu el și a amintit de buna colaborare cu părintele Iuliu Muntean, fostul profesor de Drept Canonic la Facultatea de Teologie Greco-Catolică din Oradea și actualul vicar general al Eparhiei de Canton.

Îi urăm Preasfințitului John Michael păstorire rodnică și mulți ani binecuvântați cu ocazia zilei onomastice și îi mulțumim pentru ajutorul pe care îl acordă Seminarului orădean, asigurându-l de rugăciunile noastre.

REDACTIA

SÂNGELE REPREZINTĂ VIAȚA

Aula Magna a Seminarului „Sfinții Trei Ierarhi” din Oradea a devenit pentru câteva ore Centru de transfuzie sanguină în ziua de miercuri, 11 noiembrie 2015.

Acțiunea de donare de sânge a fost organizată de Seminarul Teologic în colaborare cu centrul de Transfuzie Sanguină Oradea. La fața locului a fost un echipaj medical condus de dr. Olivia Ligia Burtă, Medic primar Medicină de laborator, șefa Centrului de Transfuzie Sanguină Oradea.

Acțiunea s-a desfășurat în cursul dimineții, într-o atmosferă de căldură sufletească, fiecare donator fiind împins de dorința de a face un bine semenilor.

Sângele este un simbol al vieții, iar pentru noi, creștinii, a dona sânge înseamnă a dona viață celor care au nevoie. Acest lucru este un răspuns concret la invitația pe care ne-o adresează Isus, aceea de a ajuta pe cel din jurul nostru, de a ne face purtători ai problemelor celorlalți și, de ce nu, a dăruii din ceea ce avem noi mai scump. Cele peste 30 de persoane care au răspuns invitației de a dona sânge sunt seminariști ai seminarului nostru, studenți ai altor facultăți din Oradea

precum și alte persoane de bună credință din Oradea.

Acțiunea se încadrează în activitățile dedicate Jubileului Milostivirii care urmează să fie inaugurat de către Papa Francisc la Vatican și apoi de fiecare episcop în Eparhia sa. La Oradea evenimentul va fi inaugurat în ziua de sâmbătă, 12 decembrie a.c. la Catedrala Sf. Nicolae.

REDACTIA

24 DE ORE ÎN FAȚA LUI ISUS

„Cine mă vede pe Mine îl vede pe Tatăl” (In 14, 9).

Acesta a fost gândul comunității Seminarului orădean în zilele de joi 5 și vineri 6 noiembrie, în cadrul celor 24 de ore petrecute în fața lui Isus din Preasfânta Taină a Altarului.

Gândul care l-a însoțit de asemenea pe Sfântul Părinte Ioan Paul al II-lea în momentul scrierii textului enciclicii *Dives in Misericordia*, este sentimentul care trebuie să ne însoțească pe noi toți atunci când celebrăm prima vineri a fiecărei luni. O practică pe care Biserica o aduce în ajutorul tuturor fiilor ei, recomandându-le să-și oglindească fața în privirea plină de milostivire a lui Isus din Euharistie.

Sfântul Părinte Ioan Paul al II-lea ne vorbește despre milostivirea divină amintindu-ne tuturor de evenimentele din Vinerea Sfântă și, înainte de ele, rugăciunea din Ghetsimani, introduc în întreaga desfășurare a revelației iubirii și îndurării, în misiunea mesianică a lui Cristos, o schimbare fundamentală. Acela care „a trecut făcând bine și tămăduind” (Fap 10,38) și „vindecând orice boală și orice neputință” (Mt 9,35) pare acum să merite El însuși cea mai mare milostivire și să facă apel la milostivire, când este arestat, batjocorit, osândit, biciuit, încununat cu spini, când este pironit pe cruce și moare în chinuri sfâșietoare (In 19,30). Atunci merită în mod deosebit milostivirea din partea oamenilor, cărora le-a făcut bine, și nu o primește. Nici cei care îi sunt mai apropiați nu știu să-l apere și să-l smulgă din mâna chinurilor. În această etapă finală a misiunii mesianice, se împlinesc în Cristos cuvintele profeților, și mai ales ale lui Isaia, rostite despre Slujitorul lui Iahve: „Prin rănilor lui am fost vindecați” (Is 53,5).

Seminariștii au implorat Inima lui Isus să privească cu aceeași bunătate care acum două milenii a făcut posibilă iertarea tuturor oamenilor prin intermediul crucii.

Am încredințat Inimii Preasfinte pe toți cei dragi: credincioșii Eparhiei noastre, preoții, persoanele consacrate, păstorul eparhiei, țara noastră cât și sufletele celor care au plecat dintre noi în casa Tatălui Ceresc.

În mijlocul evenimentelor tragice care zguduie tot mai tare omenirea, Isus prezent în Sfânta Euharistie ne cheamă să ne odihnim ființa în privirea sa, să venim și să gustăm din bunătatea lui!

REDAȚIA

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Anton CIOBA

Redactor: Antoniu SUCIU

Din redacție: Viorel BĂDICEANU, Giuseppe GHIURCĂ, Andrei MOTYKA, Cristi NEAGOE, Gabriel PINTEA

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic,
Parcul Traian, 20, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminaroradea@yahoo.com

www.seminaroradea.ro